

The Millie Arbesfeld
Midreshet Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Women

WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

*Families in
Tanach:
Sibling
Relationships*

Mrs. Leah Herzog
ט' חשוון תשע"א • October 17, 2010

(1 בראשית (ד:ג-י))

(ג) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קִינוֹ מִפְּרֵי הָאֲדָמָה מִנְחָה לֵּה': (ד) וְהָבֵל הֵבִיא גַם הוּא מִכֹּבֵד רוֹת צ' אֲנֹ וּמִחֶלְבֵהוּ וַיִּשַׁע ה' אֶל הָבֵל וְאֶל מִנְחָתוֹ: (ה) וְאֶל קִינוֹ וְאֶל מִנְחָתוֹ ל' א' שָׁעָה וַיַּחַר לְקִינוֹ מֵאֵד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו: (ו) וַיֹּאמֶר ה' אֶל קִינוֹ לָמָּה חָרָה לְךָ וְלָמָּה נָפְלוּ פָּנֶיךָ: (ז) הֲלוֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת נְאֻם ל' א' תִּיטִיב לְפָתַח חַטָּאת ר' בִּין וְאֵלֶיךָ תִּשׁוּקָתוֹ וְאִתָּה תִּמְשָׁל בּוֹ: (ח) וַיֹּאמֶר קִינוֹ אֶל הָבֵל אַחֲוִי וַיְהִי בֵּהֵיחֹתָם בְּשָׂדֵה וַיִּקָּם קִינוֹ אֶל הָבֵל אַחֲוִי וַיַּהַרְגֵהוּ: (ט) וַיֹּאמֶר ה' אֶל קִינוֹ אֵי הָבֵל אַחֲוִיךָ וַיֹּאמֶר ל' א' יָדַעְתִּי הִשׁ מֵר' אַחֲוִי אֲנִי כִי: (י) וַיֹּאמֶר מָה עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אַחֲוִיךָ צ' עֲקִים אֲלֵי מִן הָאֲדָמָה:

(2 מזרח רבה (שם))

(טז) ויצא קין וגו' מאיכן יצא, ר' איבו אמר הפשיל דברים לאחוריו ויצא כגונב דעת העיליונים, ר' ברכיה בשם ר' אלעזר (אמר) יצא כמפריס כמרמא בבוראו, ר' חננא בר יצחק אמר יצא שמח כמה דתימר יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו (שמות ד יד), פגע בו אדם אמר לו מה נעשה בדינך, אמר לו עשיתי תשובה ופישרתי, התחיל אדם מטפיה על פניו כך היא כח התשובה ולא הייתי יודע, מיד עמד ואמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות ליי"י (תהלים צב א ב).

(3 בראשית (כא:ח-י))

(ח) וַיִּגְדַּל הַיָּלֵד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אֲבָרְהָם מִשְׂמָה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת יִצְחָק: (ט) וַתִּכָּא שָׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמְצָרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאֲבָרְהָם מִצְחָק: (י) וַתֹּאמֶר לְאֲבָרְהָם גֵּרֶשׁ הָאֵמָה הַזֹּאת אֶת בְּנָהּ פִּי ל' א' יִירָשׁ בֶּן הָאֵמָה הַזֹּאת עִם בְּנֵי עַם יִצְחָק:

(4 רש"י (שם))

(ט) מצחק - לשון עבודה זרה, כמו שנאמר (שמות לב ו) ויקומו לצחק. דבר אחר לשון גילוי עריות, כמה דתימא (להלן לט יז) לצחק ב'. דבר אחר לשון רציחה כמו (ש"ב ב יד) יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו וגו':

(5 אבן עזרא (שם))

(ט) מצחק כי כן מנהג כל נער. ותקנא בו בעבור היותו גדול מבנה:

(6 רמב"ן (שם))

(ט) מצחק - לשון עבודה זרה, לשון רציחה, לשון גלוי עריות, מריב עם יצחק על הירושה ואומר אני בכור ויורש פי שנים, ויוצאין לשדה ונוטל קשתו ויורה בו חצים, כמה דתימר כמתלהלה הירוה זיקים חצים ומות כן איש רמה את רעהו ואמר הלא משחק אני (משלי כו יח). ומתשובת שרה אתה למד כי לא יירש בן האמה הזאת וגו', כל זה לשון רש"י: ואף כאן הרב כותב המחלוקת כולם, דתניא (תוספתא סוטה פ"ו ה"ג) אמר רבי שמעון בן אלעזר [אצלנו הגירסא בן יוחאי] ד' דברים היה רבי עקיבא דורש ואיני דורש כמותו ונראין דברי מדבריו, דרש רבי עקיבא וטרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק, אין צחוק אלא לשון עבודה זרה וכו', ואני אומר חס ושלום שיהא בביתו של צדיק כך, איפשר מי שכתוב בו כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו וגו' (לעיל יח יט) יהא בביתו עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכת דמים, אלא אין צחוק האמור כאן אלא לשון ירושה, שמשעה שנולד יצחק היו הכל שמחין, אמר להם ישמעאל שוטים אני בכור ואני נוטל פי שנים, שמתשובה שאמרה שרה אמנו לאברהם אתה למד וכו', ונראין דברי מדבריו: וכן הלשון שאמר הרב "מריב עם יצחק על הירושה" אינו נראה נכון, שאם כן יהיה זה לאחר ימים רבים ויהיה ישמעאל גדול מאד משאת אותו אמו על שכמה, וכן אמרו ז"ל (ילק"ש רמז צה) שהיה בן שבע עשרה שנה, אם כן היה בשנה שנגמל יצחק. ורבי אברהם אמר על דרך הפשט כי מצחק, משתעשע כדרך כל נער, ותקנא בו בעבור היותו גדול מבנה: והנכון בעיני שהיה זה ביום הגמל את יצחק וראתה אותו מלעיג על יצחק או על המשתה הגדול, ולכך אמר הכתוב "את בן הגר המצרית" ולא אמר "את ישמעאל" מצחק, וכן אמרה גרש את האמה הזאת ואת בנה, כי אמרה העבד המלעיג על אדונו חייב הוא למות או להלקותו, ואיני רוצה רק שתגרש אותו מאתי ולא יירש בנכסך כלל עם בני שהוא בן גבירה. ואמרה שיגרש גם אמו, כי לא יוכל הנער לעזוב את אמו ועזב את אמו ומת:

(7 ספורנו (שם))

מצחק: מלעיג על המשתה שנעשה בבית אברהם, באמרו שנתעברה מאבימלך. והטעם שלא קרה זה בעת לידת יצחק, כי ישמעאל שמע כזאת אחר כך מליצני הדור. ואם באולי בעת הלידה היה מצחק לא הרגישה בו שרה שהיתה אז טרודה:

(8 בראשית (כה:כו:לד))

(כו) וַאֲחֵרֵי כֵן יָצָא אַחֲוִי וַנְדוֹ א' חֹזֶת בְּעֵקֶב עֵשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב ב' וַיִּצְחָק בֶּן שָׁנָה בְּלֶדֶת א' תָּם: (כז) וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יָדַע צִיד אִישׁ שָׂדֵה וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם י' שָׁב א' הַלִּים: (כח) וַיִּאָּהֵב יִצְחָק אֶת עֵשָׂו פִּי צִיד בְּפִיו וַרְבֵּקָה א' הִבֵּת אֶת יַעֲקֹב: (כט) וַיִּנְדֹּד יַעֲקֹב ב' נְזִיד וַיָּבֵא עֵשָׂו מִן הַשָּׂדֵה וְהוּא עֵנָף: (ל) וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל יַעֲקֹב הֲלָעִיטָנִי נָא

מן האדם האדם הזה פי עיני אנכי על פני קרא שמו אדם: (לא) ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתי לך: (לב) ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרתי: (לג) ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו וימכר את בכרתי ליעקב: (לד) ויעקב נתן לעשו לחם וניזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרתי: ס

(9 בראשית (לב-ד-כה))

(ד) וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדם: (ה) ויצו אתם לאמר כה תאמרו לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי נאחר עד עתה: (ו) ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצוא חן בעיניך: (ז) וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו: (ח) ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחז את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לישני מחנות: (ט) ויאמר אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה: (י) ויאמר יעקב אל הי אבי אברהם ואל הי אבי יצחק ה' הא מר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך: (יא) קטנתי מכיל הסוסים ומכל האמת אשר עשית את עבדך פי במקלי עברתי את הירדן והנה עתה הייתי לישני מחנות: (יב) הצילני נא מיד אחי מיד עשו פי ירא אנכי אתו פן יבוא והפני אם על בני: (יג) ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספר מר: (יד) וינלו שם בלילה ההוא וישח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו: (טו) עזים מאתים ותישים עשרים וחלים מאתים ואילים עשרים: (טז) גמלים מיניקות ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנות עשרים ועזים עשרה: (יז) ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני רכונ תשימו בין עדר ובין עדר: (יח) ויצו את הראשון לאמר פי פגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי אתה ונאה חלך ולמי אלה לפניך: (יט) ואמרת לעבדך ליעקב מנחה הוא שלוחה לאדני לעשו והנה גם הוא אחרינו: (כ) ויצו גם את השני גם את השלישי גם את כל ההלכים אחר העדרים לאמר כדבר הזה תדברו אל עשו במצאכם אתו: (כא) ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחרינו פי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחרי כן אראה פניו אולי ישא פני: (כב) ותעבד המנחה על פניו והוא לן בלילה ההוא במחנה: (כג) ויקם בלילה ההוא וישח את שתי נשיו ואת שתי שפחתי ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יב: (כד) וישחם ויעברם את הנחל ויעבר את אשר לו: (כה) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר:

(10 בראשית (לג-א-יח))

(א) וישא יעקב בעיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחז את הילדים על לאה ועל חל ועל שתי השפחות: (ב) וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשנה ואת לאה וילדיה אחרים ואת רחל ואת יוסף אחרים: (ג) והוא עבר לפניו וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו: (ד) וירץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צוארו וישקהו ויבכו: (ה) וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנו אל היים את עבדך: (ו) ותגשן השפחות הנה וילדיהן ותשתחו: (ז) ותגש גם לאה וילדיה וישתחו ואחר גש יוסף ורחל וישתחו: (ח) ויאמר מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי ויאמר למצוא חן בעיני אדני: (ט) ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך: (י) ויאמר יעקב אל נא אם נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מיד פי על פני ראיתי פניך כראת פני אל היים ותצני: (יא) קח נא את ברכתך אשר הבאת לך פי חנני אל היים וכי יש לי כל ויפצר בו ויקח: (יב) ויאמר נסעה ונלכה ונלכה לעבדך: (יג) ויאמר אליו אדני ידע פי הילדים רפים והצאן והבקר עליו ודפקום יום אחד ונתנו כל הצאן: (יד) ועבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעיר: (טו) ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי ויאמר למה זה אמצא חן בעיני אדני: (טז) וישב ביום ההוא עשו לדרך שעיר: (יז) ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה ספת על פני קרא שם המקום סכות: (יח) ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ פנען בבאו מפדן ארם ויחז את פני העיר:

(11 בראשית (כט-טז-יח))

(טז) וילכן שתי בנות שם הגדלה לאה ושם הקטנה רחל: (יז) ויעני לאה רכות ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה: (יח) ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה:

(12 בראשית (כט-לא-לד))

(לא) וירא ה' פי שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה: (לב) ונתהר לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן פי אמרה פי ראה ה' בעיני פי עתה יאהבני אישי: (לג) ונתהר עוד ותלד בן ותאמר פי שמע ה' פי שנואה אנכי כי ויתן לי גם את זה ותקרא שמו שמעון: (לד) ונתהר עוד ותלד בן ותאמר עתה הפעם ילנה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים על פני קרא שמו לוי:

(13) בראשית (ל:יד-טז)

(יד) וַיִּלְךְ רְאוּבֵן בְּיָמֵי חָצִיר חֲטִים וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בְּשָׂדֵה וַיָּבֵא אֹתָם אֶל לָאָה אִמּוֹ וְהָאֵמֶר רָחֵל אֶל לָאָה תִּנֵּי נָא לִי מִדּוֹדָאֵי בְנֶיךָ: (טו) וְהָאֵמֶר לָהּ הֲמַעַט קָחְתְּךָ אֶת אִישִׁי וְלָקַחְתְּ גַּם אֶת דּוֹדָאֵי בְנֵי וְהָאֵמֶר רָחֵל לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דּוֹדָאֵי בְנֶיךָ: (טז) וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן הַשָּׂדֵה בַּעֲרֹב וַתֵּצֵא לָאָה לְקָרְאָתוֹ וְהָאֵמֶר אֵלָי תָּבוֹא כִּי שָׁכַר שְׂכָרְתִּיךָ בְּדוֹדָאֵי בְנֵי וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בַּלַּיְלָה הַזֶּה:

(14) שמות (ב:א-ג)

(א) וַיִּלְךְ אִישׁ מִבֵּית לֹוִי וַיִּקַּח אֶת בַּת לֹוִי: (ב) וַתִּהְיֶה הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֶהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים: (ג) וְלֹא יָכֹלָה עוֹד הַצְּפִינוֹ וַתִּקַּח לוֹ תַּבַּת גָּמָא וַתַּחְמְרָהּ בַּחֲמֹר וּבְנֹפֶת וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת הַיֶּלֶד וַתִּשֶׂם בְּסוּף עַל שְׁפֹת הַיָּר: (ד) וַתִּתְצַב אַחֲרָיו מִרְחֹק לְדַעַה מַה יַּעֲשֶׂה לוֹ: (ה) וַתִּרְדֵּב בַּת פְּרַעֲהוֹ לְרַחֵץ עַל הַיָּר וְנִעְרַר תִּיהֶה לְכַתֹּעַל יַד הַיָּר וַתִּקְרָא אֶת הַתַּבָּה בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת אֲמֹתָהּ וַתִּקְסְקֶה: (ו) וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֹעַר בֶּכֶה וַתִּחַמַּם לְעַלְיוֹ וְהָאֵמֶר מִיִּלְדֵי הַעֲבָרִים זֶה: (ז) וְהָאֵמֶר אַחֲרָיו אֵל בַּת פְּרַעֲהוֹ הַזֶּה הַיֶּלֶד וְקָרָאתִי לְךָ אִשָּׁה מִיָּנֻקַּת מִן הַעֲבָרִים וְתִנְיֹוק לְךָ אֶת הַיֶּלֶד: (ח) וְהָאֵמֶר לָהּ בַת פְּרַעֲהוֹ לְכִי וַתֵּלֶךְ הָעֵלְמָה וַתִּקְרָא אֶת אִם הַיֶּלֶד: (ט) וְהָאֵמֶר לָהּ בַת פְּרַעֲהוֹ הַיִּלְכִי אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִנְיָקְהוּ לִי וְאֲנִי אֲתֵן אֶת שְׂכָרְךָ וַתִּשָּׂח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד וַתִּנְיָקְהוּ: (י) וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַתִּבְאֶהוּ לְבַת פְּרַעֲהוֹ וַיְהִי לָהּ לְבֵן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וְהָאֵמֶר כִּי מִן הַמַּיִם מִשִּׁיתָהוּ:

(15) רש"י (שם)

(א) ויקח את בת לוי - פרוש היה ממנה מפני גזירת פרעה (וחזר ולקחה. וזהו וילך, שהלך בעצת בתו שאמרה לו גזרתך קשה משל פרעה, אם פרעה גזר על הזכרים, ואתה ג"כ על הנקבות). והחזירה ועשה בה לקוחין שניים. ואף היא נהפכה להיות נערה. ובת מאה שלושים שנה היתה שנולדה בכואה למצרים בין החומות, ומאתים ועשר שנה נשתהו שם, וכשיצאו היה משה בן שמונים שנה. אם כן כשנתעברה ממנו היתה בת מאה שלושים וקורא אותה בת לוי:

(16) במדבר (פרק יב')

(א) וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה עַל אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכַּלְסָּה אֲשֶׁר לָקַח כִּי אִשָּׁה כַּלְסָּה לָקַח: (ב) וַיִּאֲמְרוּ הָרַק אַךְ בְּמֹשֶׁה דִּבֶּר ה' הֲלֹא גַם בְּנוֹ דִּבֶּר וַיִּשְׁמַע ה': (ג) וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנוּ עֲנִיּוֹ מֵאֵד מִכָּל הָאֲדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה: (ד) וַיִּאֲמַר ה' פְּתָאֵם אֵל מֹשֶׁה וְאֵל אַהֲרֹן וְאֵל מִרְיָם צִאוּ שְׁלֹשְׁתֵּיכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׁלֹשְׁתֵּם: (ה) וַיִּרְדֵּהוּ בְּעָמוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהְרֹן וּמִרְיָם וַיִּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: (ו) וַיִּאֲמַר שְׁמַעוּ נָא דְבַרְכִי אִם יִהְיֶה נְבִיאֵיכֶם ה' בְּמִרְאֵה אֱלֹוֹי אֲתוֹדַע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בוֹ: (ז) לֹא כֵן עֲבַדִּי מֹשֶׁה כָּל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא: (ח) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בוֹ וּמִרְאֵהוּ לֹא בְּחִידֵת וַתִּמְנַת ה' יְבִיט וּמַדּוּעַ לֹא יִרְאֶתְם לְדַבֵּר בְּעַבְדֵי מֹשֶׁה: (ט) וַיַּחֲר אַף ה' בָּם וַיִּלְךְ: (י) וַתִּעָנֶן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהִנֵּה מִרְיָם מְצַרְעַת פְּשָׁלְגַּ וַיִּפֹּן אַהֲרֹן אֶל מִרְיָם וְהִנֵּה מְצַרְעַת: (יא) וַיִּאֲמַר אַהֲרֹן אֵל מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אֵל נָא תִשֶׁת עֲלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאֲלָנוּ וְאֲשֶׁר חָטְאנוּ: (יב) אֵל נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֹּאכַל חֲצִי בְּשָׂרוֹ: (יג) וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל ה' לֵאמֹר רָא אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ: (יד) וַיִּאֲמַר ה' אֵל מֹשֶׁה וְאַבְיָה יָרֵק יָרֵק בְּפִנְיָהּ הֲלֹא תִכְלֵם שְׂבַעַת יָמִים תִּסְגַּר שְׂבַעַת יָמִים מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תִּאֲסֹף: (טו) וַתִּסְגַּר מִרְיָם מַחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׂבַעַת יָמִים וְהָעַם לֹא נָסַע עַד הָאֲסֹף מִרְיָם: (טז) וְאַחַר נָסְעוּ הָעַם מִחֲצָרוֹת וַיִּחַנוּ בְּמִדְבַר פָּאָרָן:

(17) במדבר (כ:א-יא)

(א) וַיָּבֵאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הָעֵדָה מִדְבַר צֹן בַּח דָּשׁ הָרָאוּשׁוֹן וַיִּשָּׁב הָעַם בְּקִדְשׁ וַתִּמַּת שָׁם מִרְיָם וַתִּקְבַּר שָׁם: (ב) וְלֹא הָיָה מִיָּם לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן: (ג) וַיָּרֹב הָעַם עִם מֹשֶׁה וַיִּאֲמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּוְעָנוּ בְּגוּעַ אַחֲרֵינוּ לִפְנֵי ה': (ד) וְלָמָּה הִבְאֵתְתֶם אֶת קֹהֶל ה' אֶל הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעֵירָנוּ: (ה) וְלָמָּה הִעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָבִיא אֶתְנוּ אֶל הַמִּקְוֵם הַרְעָה הַזֶּה לֹא מִקּוֹם זָרַע וְתִאֲנָה נִגְפֹן וְרִמוֹן וַיִּמֵּים אֵין לְשִׁתוֹת: (ו) וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקֹּהֶל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם וַיִּרְא כְבוֹד ה' אֲלֵיהֶם: (ז) וַיִּדְבַּר ה' אֵל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ח) קַח אֶת הַמַּטֵּה וְהַקְהֵל אֶת הָעֵדָה אֲתָם וְאַהֲרֹן וְאֲחִיךָ וְדַבַּרְתֶּם אֶל הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וְנָתַן מִיָּמִיו וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת הָעֵדָה וְאֶת בְּעֵירָם: (ט) וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַמַּטֵּה מִלִּפְנֵי ה' פָּאָשֶׁר צָנְהוּ: (י) וַיִּקְהָלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת הַקֹּהֶל אֵל פְּנֵי הַסֵּלַע וַיִּאֲמַר לָהֶם שְׁמַעוּ נָא הַמַּיִם הֵם הַמֵּן הַסֵּלַע הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם מַיִם: (יא) וַיָּרֹם מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ וַיַּךְ אֶת הַסֵּלַע בְּמַטְהוֹ פְּעָמָיִם וַיִּצְאוּ מַיִם רַבִּים וַתִּשְׁתַּהֲעֵדָה וּבְעֵירָם: